

Búcsú az illúzióktól

még nem csukta össze a napernyőt október
csak kissé félrebillent a délutáni fény
a kert még termi sok édes gyümölcsét
nem úgy tűnik hogy tombol kint a diktatúra
eleven fikció a béke

csak a kert véd meg a házat elperelte
mint a hazát a csuklyás varjúraj
még nem szállta meg tank hallgat az ágyútűz
valahol lélegzik lent a város
zivataros volt a nyár és lázong

megérezte az olvasó a percet
hiába hazudott az újság
már lobogott a lyukas zászló
az ifjúság fellobbant bogrács alatt a tűz
félre a finomkodó szavakkal
az asztalra vetül közeleg az árnyék
holnap már köd lesz lánctalpak csattogása

de ma még a végtelen fény peremén
gondol a szabadságra már szotyós a körte
mindig október a sors fordulása
hervad a kikerics egykori bitófák tövén
de ma még napsugaras ősz van
napernyő véd a sortűz villanása ellen
a kancsó fülén bicsaklik meg a napfény

az alkony máris vérben fürdik
a kockakő ráalvad az éjre
riaszt a rigó felrebben maga is a fára
az újság mögött mint macska lopózik
lapul már a november csak nem tudsz róla